

18 - Zaterdag 4 Mei 2019

De afgelopen twee weken hadden de kinderen vakantie. Omdat Sharon gewoon moest werken waren ze gezellig bij mij. Dylan ging een paar dagen naar Barcelona met de broer van Sharon en op de dagen dat hij thuis was, zat hij grotendeels op zijn kamer achter de Playstation of was hij op pad met zijn vrienden. Wel was hij in deze periode opvallend veel meer in de woonkamer te vinden. Casey liep vrolijk in de rondte, kwam even kroelen met papa en ging lekker buiten spelen. Het enige nadeel van de situatie was dat ik niet even lekker met de motor weg kon.

Maandag gaan ze weer naar school en dan hoop ik nog op een paar mooie dagen voor 9 mei, zodat ik er nog even op uit kan voordat ik de motor voor langere tijd weg moet zetten.

De opname is donderdag dus ik heb nog een paar dagen om te genieten van de leuke dingen en de mensen om me heen.

Gisteren ben ik samen met Demi, Darryl en Dylan gezellig een hapje wezen eten bij

La Salute. De eigenaar Libero zorgde er weer voor dat we na het voor en hoofdgerecht op ontploffen stonden. Het nagerecht werd een cappuccino, want er kon echt niets meer bij. Toen ik terug kwam van het toilet, stond er echter een groot bord met lekkere toetjes op de tafel. Dit zag er te lekker uit om niet te proberen. Volgevreten namen we afscheid van Libero, wat nog in een paar traantjes resulteerde. Het was een geweldige avond die niemand meer van me af kan pakken.

Ik word steeds emotioneler naarmate de opname dichterbij komt. Het vertrouwen en de wil om te knokken is er nog steeds, maar het besef dat alles ongeacht de afloop anders gaat worden wordt ook steeds sterker.

In het beste geval leef ik vrolijk door, met het verschil dat ik niet of nauwelijks meer kan eten en praten. Verwacht niet van me dat ik gelijk alles op ga schrijven om iets duidelijk te maken. Ik probeer het eerst wel met gebaren, want een dikke middelvinger begrijpt iedereen.

Het klinkt misschien heel optimistisch maar ik denk dat ik na verloop van tijd wel iets kan zeggen en ook kan eten, hoewel de artsen daar minder vertrouwen in hebben. Eigenwijs als ik ben, ga ik mijn uiterste best doen om hun ongelijk te bewijzen.

Ik vertelde eerder dat zelfs dokter Cees niet precies weet wat hij met de situatie aan moet. Wel uitte hij zijn zorgen. Ondanks zijn status, kan ook de beste dokter ter wereld de afloop niet voorspellen. Het feit dat zelfs hij niet weet

hoe het gaat lopen, geeft mij het vertrouwen dat mijn wilskracht het de goede kant op zal sturen.

Het is misschien heel raar, maar ik gun het dokter Cees ook heel erg om dit tot een goede afloop te brengen. Toen ik in 1991 voor het eerst bij hem kwam was ik één van zijn eerste en tevens jongste patiënt met deze vorm van kanker. Nu in 2019 staat hij vlak voor zijn pensioen weer voor een verrassing met mij. Het zou toch een bizar succesverhaal in het overzicht van zijn indrukwekkende carrière zijn.

Toen ik in 1991 voor de eerste keer de Daniel Den Hoed Kliniek binnenstapte zat Erna achter de balie. Nu 28 jaar later zit ze daar nog steeds. Elke keer weer vol interesse en tijd voor een vrolijk praatje. Zelfs privé hebben we leuk contact. Mede dankzij dokter Cees en Erna zijn de vele bezoeken aan het ziekenhuis iets minder heftig, en soms zelfs heel gezellig. Ook dit werkt mee aan de wijze waarop ik nu in dit verhaal sta.

